

ne sige, at der ikke var nogen, der havde fremsat ønsker om konklusioner eller om en udvidelse af kommissoriet for at få undersøgt regeringens egen rolle i sagen.

Hvis statsministeren havde læst aviser de sidste 14 dage eller havde fulgt med i udvalgsbehandlingen, ville statsministeren vide, at Fremskridtspartiet allerede for mindst to uger siden bad om teknisk bistand i Justitsministeriet til udarbejdelse af et ændringsforslag, som forlængede perioden frem til undersøgelsesudvalgets nedsættelse.

Det er også en saga blot, og det skal vi ikke hænge os i. Lad os få undersøgelsen færdig, og når den er færdig, kommer det næste skridt i rækken. Uanset hvilke formuleringer man bruger, er man enige om, at er der noget, skal det også undersøges. Jeg er glad for at være med i det flertal, som denne gang har besluttet, at her er det Folketinget, der bestemmer, hvilke dokumenter vi skal have. Her skal arbejdet ikke chikaneres af regeringen, så alle de papirer, der er vigtige, ikke bliver oversendt.

Jeg er glad for, at vi til sidst ender med at kunne stemme det her igennem i enighed. Men jeg tror, regeringen skal være klar over, at der er et tillidsbrud, som man skal have genoprettet med Færøerne, og det håber jeg også, man vil bestræbe sig på fremover.

Bjørn Elmquist (RV):

Sikke et forløb, denne sag har haft: polemik og hetz og forsøg på stormløb mod regeringen og så i dag nærmest et væddeløb mellem V og Z om paterniteten eller materniteten – moderskabet – til den endelige ordning. Det er jo helt fornøjeligt at overvære. Underholdningsværdien er stor, men det saglige indhold kan man sætte spørgsmålstegn ved.

Jeg mener at huske, at der var tydelige krav om, at der under alle omstændigheder skulle være en dommer i spidsen for denne undersøgelse. Der skulle drages klare konklusioner, der skulle være undersøgelsesdommer og mange andre ting, alt det, som højesteretspræsidenten advarede mod. Det var her, polemikken gik frem og tilbage og nåede uanede højder.

Intet af det er med her – heldigvis – og skulle der være nogen, der er i tvivl og ikke uden videre tror på, hvad der bliver sagt her fra talerstolen, kan man stille og roligt sætte sig ned og se, hvad den endelige ordning kommer til at indeholde. Så kan man selv konkludere, hvem der nu er på vild flugt fra deres oprindelige åbenbart uholdbare synspunkter.

Det er vi glade for at man er, for den, der besejrer sig selv, er større end den, der indtager en stor stad. Så der er virkelig nogle, der har fejret sejre her i dag.

Jeg vil også udtrykke taknemmelighed – og denne gang ærligt ment – over for det færøske landsstyre og dets retsudvalg, som aflagde besøg her i Dronningens København og fik syn for sagn, fik talt med retsekspertter, alle sammen af høj karat, men med forskellige udgangspunkter. De bekræftede, at man blev nødt til at tage de indvendinger, som lå på bordet, alvorligt.

Det endte så med, at man på Færøerne – ganske vist med et spinkelt flertal, men dog med et flertal og med en formelt set helt korrekt beslutning – kunne træffe den afgørelse, som man traf for et par dage siden.

Jeg vil også godt rose den endelige udformning af ordningen. Den fastholder de oprindelige udgangspunkter, og der kan derfor ikke indvendes noget af det meget principielle, som lå til grund for kritikken fra højesteretspræsidenten.

Jeg mener også, at dér, hvor vi nu er endt, er i fuld overensstemmelse med det, der blev sagt under førstebehandlingen. Jeg stod på talerstolen og roste Justitsministeriets folk, fordi de her havde danset på æg så at sige – på en knivssæg var det måske – i hvert fald var det en balancegang af juridisk karakter. Det højere juridiske skoleridt, tror jeg, jeg kaldte det. Ved samme lejlighed blev det udtrykt, at skulle der undervejs i udvalgsbehandlingen blive påpeget relevante ting at føje til, så ville vi tage det op til overvejelse. Det skete.

Jeg vil også godt sige, at jeg synes, at det arbejde, som Enhedslisten og hr. Frank Aaen har udført til begge sider så at sige, har været gavnligt og bidraget til, at vi er endt dér, hvor vi er i dag, med en fuldt forsvarlig løsning, hvor ingen kan være i tvivl om, at vi får en uvildig redegørelse, og at vi ikke overtræder nogen af de meget afgørende principielle hensyn, som højesteretspræsidenten har peget på.

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning til VKZ's bidrag til tilføjelsen til betænkningen. Jeg ved ikke, om det er sproglig ubehjælpsomhed, eller om der ligger en tanke bag, men man skriver på side 2 i sidste afsnit:

»Endvidere skal Folketinget for at kunne bedømme et eventuelt ministeransvar til sin rådighed have samtlige besvarelser, regeringen har afgivet i hele sagen under hele forløbet fra 1992 og frem til nedsættelsen af undersøgelseskommissionen.«